

Arrest

nr. 340 679 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. GOORMANS
Posthofbrug 6-8, bus 5
2600 Antwerpen (Berchem)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2026 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 januari 2026 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2026 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. GOORMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 25 januari 2026 te Puurs-Sint-Amands geïnterpelleerd door de politie naar aanleiding van een winkeldiefstal.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 25 januari 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 26 januari 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Rivierenland op 25.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: P.(...)

voornaam: P.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: ONBEKEND

nationaliteit: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Rivierenland op 25.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Rivierenland op 25.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Rivierenland op 25.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Rivierenland op 25.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Wit Rusland

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Rivierenland

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole

de betrokkene, P.(...), P.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole vanaf 26.01.2026

(...)"

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 25 januari 2026 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook op 26 januari 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. Verzoeker richt zich blijkens zijn verzoekschrift niet enkel tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), maar ook tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 25 januari 2026. De vraag rijst evenwel of verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan instellen tegen de tweede bestreden beslissing.

2.4. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Artikel 38/82, 84, 2° lid van Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, 3° lid, bedoelde termijn

de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk wordt vermoed.

Verzoeker zit immers opgesloten teneinde gedwongen te worden teruggestuurd.

Dat verzoeker aldus nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet (zie infra) die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen, zodat verzoeker huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het

enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 januari 2026 werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas met het oog op zijn terugleiding naar de grens die blijkens de informatie van de verwerende partij voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Zijn terugleiding is evenwel imminent, gelet op verzoekers vasthouding. Het is bijgevolg aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 27, 62, 63, 74/11 en 74/28 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, 82 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1. De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2. In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3. De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor

een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier

en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige — bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid — ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van haar een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op haar persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en

volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten hem aangehouden en overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas.

Verwerende partij verwijst louter naar het gegeven dat in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken, quod certe non! Immers is verzoeker als arbeider van de firma TECHNICI in de bouwsector tijdens de wekdagen aan het werk op de werven zoals vermeld in de Limosa aangiftes en deze daar eenvoudigweg worden aangetroffen, welk werk hij

verricht om in het levensonderhoud te kunnen voorzien van hemzelf, zijn echtgenote, mevr. Natallia Petrovic en zijn gezin.

In die zin heeft verwerende partij haar uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden daar in de bestreden beslissing geen enkel woord wordt gerept over zijn duurzaam gezinsleven met zijn partner en dit in licht van artikel 8 EVRM.

Vooreerst verwijst ze in haar bestreden beslissing dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door art. 5 van de Wet van 15/12/1980 bepaalde termijn.

Verzoeker is terug aangekomen in België op 12 januari 2026. Verzoeker was niet in staat om zo snel de aankomstverklaring te doen. Bovendien is de sanctie van het niet aanvragen van de aankomstverklaring een boete van 200.00 Eur., niet de uitwijzing en inreisverbod. Die boete is verzoeker bereid om te betalen.

Verzoeker herhaalt, verwerende partij heeft haar uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden door eenvoudigweg te stellen dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde zou uitmaken omdat deze 'op heterdaad zijn betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers, zonder de omstandigheden van de beweerd diefstal te vermelden én zonder te vermelden het dossier van verzoeker werd geseponeerd door het Openbaar Ministerie zodat verzoeker niet verder vervolgd zal worden, waardoor er verzoeker geen bedreiging voor de openbare orde is!

Verzoeker ontkende bij de diefstal betrokken te zijn.

Het ontvreemden van voormelde fles drank in de winkel zou zijn verricht door een collega van hem, doch verzoeker was absoluut niet op de hoogte dat zijn collega een fles drank had gestolen.

Verzoeker is opgepakt omdat hij daar toevallig bij was en dezelfde taal sprak.

Verzoeker was vorig zelf politie-agent in Wit Rusland (STUK 7) en heeft een blanco strafregister (STUK8)

Het strafdossier werd ten aanzien van verzoeker geseponeerd zonder dat dit administratief wordt verrekend door verwerende partij!

Door prompt verzoeker aan te houden met oog op verwijdering, heeft verwerende partij het materieel motiveringsbeginsel, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dat laatste legt de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het is duidelijk dat de beslissing tot gedwongen verwijdering manifest onjuist is en juridische grondslag mist.

Dat verwerende partij om deze redenen, overgaat tot vasthouding met verwijdering, is dan ook veel te voorbarig. Verwerende partij motiveert in haar bestreden beslissing dat er geen andere minder dwingende maatregelen in voorliggende procedure, kunnen genomen worden, quod non!

6. Daar ten aanzien van verzoeker tevens een verwijderingsmaatregel werd genomen, kan in die zin verwezen worden naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, 2° tot 8° lid Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, §3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of haar gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met een maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.)”

Gelet op dit artikel had verwerende partij dus moeten onderzoeken of minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

De detentie is met andere woorden het allerlaatste middel om de uitwijzingsmaatregel uit te voeren. Men mag enkel de toevlucht nemen tot detentie indien “andere afdoende maar minder dwingende maatregelen niet doeltreffend kunnen worden toegepast” (artikel 7 Vreemdelingenwet).

Artikel 27 83 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. De in £§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”

De detentie is met andere woorden het allerlaatste middel om de uitwijzingsmaatregel uit te voeren. Men mag enkel de toevlucht nemen tot detentie indien “andere afdoende maar minder dwingende maatregelen niet doeltreffend kunnen worden toegepast” (artikel 7 en artikel 27 83 Vreemdelingenwet).

7.

Zowel in de Terugkeerrichtlijn als in de Vreemdelingenwet is er een gradatie van maatregelen opgenomen. Pas in laatste instantie, kan men overgaan tot detentie met het oog op gedwongen terugkeer.

Artikel 7 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

Ook de Terugkeerrichtlijn bevestigt dit in haar artikel 15.

Hierdoor wordt de subsidiariteit van de opsluitingsmaatregel als middel om de verwijderingsmaatregel uit te voeren ook bekrachtigd.

De Vreemdelingenwet voorziet verder een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het gaat daarbij onder andere om het afgeven van de identiteitsdocumenten, de aanmelding bij de gemeente of de politie, het verstrekken van financiële garanties of de aanwijzing van een verblijfplaats.

Het uitvoeringsbesluit (meer bepaald het KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1980 en van het KB van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer, BS 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- Zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken dit verzoeken;
- Een financiële waarborg die de kosten van verblijf en verwijdering zou dekken die gestort wordt op het Deposito- en Consignatiekas;
- Een kopie van het reispaspoort overhandigen;
- Zich in regel stellen met de vreemdelingenwetgeving;
- Een vast verblijfplaats hebben en houden en deze aan de bevoegde dienst Vreemdelingenzaken onverwijld melden;

Verwerende partij gaat in de besteden beslissingen ook voorbij aan het feit dat verzoeker beschikt over een Poolse visum geldig tot 31 december 2026 (STUK 6) welk reeds per mail dd.

28 januari 2026 uitgaande van de raadsman van verzoeker aan verwerende partij werd bezorgd. (STUK 10)

Verzoeker is uiteraard -van zodra deze in vrijheid wordt gesteld- bereid om alsnog een aankomstverklaring te gaan afleggen bij de gemeente en de administratieve geldboete van 200,00 Eur. te betalen.

8.

Ook het Hof van Cassatie oordeelde reeds in een arrest van 27 juni 2012 dat de administratieve aanhouding slechts subsidiair is en dat er bijgevolg steeds moet nagegaan worden in welke mate andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, alvorens tot een administratieve aanhouding over te gaan.

De inhoud van het aangehaalde arrest kan als volgt worden samengevat:

“Het arrest beval de vrijlating van de verweerder omdat het dossier van DVZ geen enkel objectief en ernstig element bevatte over een actueel en reëel risico op onderduiken. De verweerder had het adres van haar verblijfplaats opgegeven. De verzoekeris van oordeel dat de afwezigheid van een bewijs van risico op onderduiken over de opportuniteit en niet de wettigheid van de beslissing gaat. Artikel 72 Vw. zou niet aan de verzoekeropleggen om dergelijk risico vast te stellen. Artikel 7, derde lid Vw. stelt dat de vreemdeling in onwettig verblijf, tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, vastgehouden kan worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat. Artikel 1, 11° Vw. definieert risico op onderduiken als het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of haar gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Als de beslissing tot vrijheidsberoving steunt op de bevestiging dat er een risico op onderduiken bestaat, komt het aan de rechterlijke macht toe om te verifiëren of dat risico is onderzocht door de overheid conform de criteria van de wet. Als de eenvoudige vaststelling van onwettig verblijf de overheid verplicht om een bevel om het grondgebied af te leveren, verplicht deze enkele vaststelling de overheid niet om een vrijheidsberovende maatregel te nemen. Een detentie kan steunen op andere gronden dan een risico op onderduiken.

Maar, dan nog moet de voorwaarde van subsidiariteit voorzien in de wet nagegaan zijn. Het hof van beroep heeft hier beslist dat de subsidiariteit van de administratieve detentie

thans deel uitmaakte van de wettigheid van de detentie. Artikel 7, derde lid Vw. voorziet dat de vreemdeling kan vastgehouden worden, niet dat hij moet vastgehouden worden. Bovendien stelt het artikel dat deze maatregel pas genomen mag worden bij gebrek aan andere efficiënte, minder dwingende maatregelen die echter voldoende zijn om de vreemdeling terug naar de grens te leiden. De detentie kan nog op andere redenen steunen dan op gevaar voor onderduiking maar dan nog moet men aan de voorwaarde van subsidiariteit voldoen. Die voorwaarde was volgens de rechter niet voldaan.”

Eveneens kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014, waarin tevens de subsidiariteit van de administratieve aanhouding wordt bevestigd.

Bij het opleggen van een detentiemaatregel moet met andere woorden ook het proportionaliteitsbeginsel worden gerespecteerd. De maatregelen die worden genomen om de effectieve uitvoering van een verwijderingsmaatregel te bereiken, moeten gaan van minder ernstig naar ernstig.

Belangrijk hierbij zijn de preventieve maatregelen die de Dienst Vreemdelingenzaken kan opleggen om het risico op onderduiken te vermijden en om niet onmiddellijk de toevlucht te moeten nemen tot een detentiemaatregel.

Het proportionaliteitsbeginsel is dus verankerd in de Vreemdelingenwet.

9. Bij het opleggen van een detentiemaatregel moet met andere woorden ook het proportionaliteitsbeginsel worden gerespecteerd. De maatregelen die worden genomen om de effectieve uitvoering van een verwijderingsmaatregel te bereiken, moeten gaan van minder ernstig naar ernstig, in functie van het risico op onderduiken en het gedrag van de vreemdeling. De detentie kan worden gemotiveerd door de overweging dat de vreemdeling de procedure tot terugkeer belemmert of ontwijkt of wanneer er een risico op onderduiken bestaat. Het spreekt voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet motiveren waarom zij oordeelt dat er een dergelijk risico zou zijn in een concreet geval.

Belangrijk hierbij zijn de preventieve maatregelen die de Dienst Vreemdelingenzaken kan opleggen om het risico op onderduiken te vermijden en om niet onmiddellijk de toevlucht te moeten nemen tot een detentiemaatregel.

Het proportionaliteitsbeginsel is dus verankerd in de Vreemdelingenwet.

10.

In casu blijkt uit de aangehaalde redenen die verwerende partij opgeeft om verzoeker op te sluiten niet dat er een onderzoek heeft plaatsgehad naar een eventueel onderduiken.

Ook blijkt uit de aangehaalde redenen die verwerende partij opgeeft om verzoeker op te sluiten niet dat er een onderzoek heeft plaatsgehad naar eventuele minder dwingende maatregelen die doeltreffend kunnen worden toegepast.

Verzoeker is als arbeider tewerkgesteld. Er bestaat met andere woorden geen onttrekkingsgevaar of een gevaar tot onderduiken. In casu werd door verwerende partij niet nagegaan in welke mate verzoeker diende te worden

opgesloten, rekening houdende met andere afdoende maar minder dwingende maatregelen, die — nota bene — zeer duidelijk wel aanwezig zijn. Het subsidiariteitsbeginsel werd met andere woorden geschonden.

Bovendien - en uiterst belangrijk - kan verzoeker thans niet worden verwijderd. Dergelijke afweging werd op geen enkel moment gemaakt in de bestreden beslissing.

Bovendien vormt de vasthouding met het oog op verwijdering een belemmering van de rechtsgang en schending van artikel 6 EVRM.

11. Bovendien bepaalt artikel 73 Vreemdelingenwet het volgende:

“De Minister kan deze vreemdeling verplichten in een bepaalde plaats te verblijven, hetzij totdat de tegen haar uitgevaardigde maatregel tot verwijdering van het grondgebied ten uitvoer wordt gelegd, hetzij totdat over zijn annulatieberoep is beslist.”

In casu werd door verwerende partij niet nagegaan in welke mate verzoeker diende te worden opgesloten, rekening houdende met andere afdoende maar minder dwingende maatregelen, die — nota bene — zeer duidelijk wel aanwezig zijn. Het subsidiariteitsbeginsel werd met andere woorden geschonden.

Het middel is om al deze redenen gegrond.

12.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, moet worden afgeleverd.

Als enige motivatie werd het mogelijk geacht te kunnen worden door verzoekster door zijn gedrag van het schaden van de openbare orde

Verzoeker herhaalt, verwerende partij heeft haar uitdrukkelijke motiveringsplicht in bijlage 13 sexies geschonden door eenvoudigweg te stellen dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde zou uitmaken omdat deze 'op heterdaad zijn betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers, zonder de omstandigheden van de beweerde diefstal te vermelden én zonder te vermelden het dossier van verzoeker werd geseponeerd door het Openbaar Ministerie zodat verzoeker niet verder vervolgd zal worden, waardoor er verzoeker geen bedreiging voor de openbare orde is!

Het strafdossier werd ten aanzien van verzoeker geseponeerd zonder dat dit administratief wordt verrekend door verwerende partij!

De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

13.

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 3 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 3 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Verzoeker kan alleen maar benadrukken dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te

lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

Het middel is gegrond.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker kopieën van documenten betreffende zijn tewerkstelling als gedetacheerde werknemer, een kopie van zijn Pools visum, zijn huwelijksakte, zijn blanco strafregister, zijn flibus-ticket van 4 januari 2026 en een mailbericht van zijn advocaat van 28 januari 2026 (Verzoekschrift, bijlagen 2-10).

3.3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 74/11 en 74/28 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt om concreet uiteen te zetten op welke wijze de eerste bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

3.3.3. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op regelmatige toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Als rechtmatige verwachtingen kunnen worden beschouwd de verwachtingen die de burger in redelijkheid heeft kunnen puren uit het bestuursoptreden. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, kan de burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen (RvS 30 september 2024nr. 260.847).

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere redelijk handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 16 april 2024, nr. 259.502).

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 december 2022, nr. 255.148).

3.3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.7. Zowel bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

Uit het proces-verbaal naar aanleiding van de interpellatie van verzoeker bij een winkeldiefstal (het zogeheten TARAP-borderel), dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker op dat moment (enkel)

in het bezit was van een Wit-Russisch rijbewijs en een Wit-Russisch paspoort, maar hij bleek niet in het bezit te zijn van andere documenten ter rechtvaardiging van zijn verblijf in België. Uit niets kon worden opgemaakt dat verzoeker zich in de gemeente waar hij verblijft als gedetacheerde derdelander-werknemer voor een EU-werkgever had aangemeld. Verzoeker stelt dat hij een gedetacheerde werknemer is en voegt hieromtrent een aantal bewijsstukken toe aan zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2-5), maar hij betwist of weerlegt in zijn middel nergens als dusdanig de pertinente vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht hem in toepassing van het hierboven weergegeven artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verderop in zijn eerste middel geeft verzoeker zelfs aan bereid te zijn om na vrijstelling een aankomstverklaring af te leggen bij de gemeente, waarbij hij dus impliciet toegeeft dat hij ter gelegenheid van zijn interpellatie niet over de nodige documenten beschikte en zich dus niet had aangemeld.

Zoals hierboven aangestipt was verzoeker van nabij betrokken bij een poging tot winkeldiefstal van een fles sterke drank. Verzoeker en zijn collega werden hierbij op heterdaad betrapt. De gemachtigde van de minister maakt daarom eveneens toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en overweegt daarom dienaangaande het volgende in de bestreden beslissing:

“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Rivierenland op 25.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

In zijn middel ontkent verzoeker weliswaar dat hij de diefstal heeft gepleegd en wentelt hij de schuld af op zijn collega. Het gegeven dat verzoeker de diefstal niet zelf heeft gepleegd, kan echter geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. De Raad stipt immers aan dat het openbare-orde-motief slechts een bijkomend (overtollig) motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Zelfs indien verzoekers kritiek gegrond is, blijft het determinerende motief van de bestreden beslissing overeind. Verzoeker is van oordeel dat er geen gevaar voor de openbare orde meer is omdat het strafdossier door het Openbaar Ministerie zou zijn geseponeerd en omdat hij in zijn land van herkomst over een blanco strafregister beschikt (Verzoekschrift, bijlage 8). Hoewel zijn precieze rol bij deze feiten niet duidelijk kan worden ingeschat, gaat verzoeker eraan voorbij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een louter bestuurlijke maatregel is waarbij rekening mag worden gehouden met feiten die niet tot een strafvervolging hebben geleid en door het openbaar ministerie werden geseponeerd. Zelfs feiten die *an sich* geen misdrijf uitmaken mogen in aanmerking worden genomen. De omstandigheid dat verzoeker voor deze feiten niet strafrechtelijk werd vervolgd, sluit niet uit dat de gemachtigde van de minister op basis van deze feiten kan concluderen dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (cf. RvS 4 mei 2017, nr. 238.079).

3.3.9. Verzoeker gaat in zijn eerste middel verder in op de beslissing tot vasthouding en het nemen van minder dwingende maatregelen. Zoals hierboven reeds aangestipt, ontbeert de Raad de nodige rechtsmacht om zich over de vasthoudingscomponent van de bijlage 13septies te buigen.

Vervolgens bespreekt verzoeker de motieven van het inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing kan echter, zoals hierboven uiteengezet, niet het voorwerp uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat het geen verwijderingsmaatregel betreft.

3.3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste juridische of feitelijke gegevens of dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er in zijnen hoofde rechtmatige verwachtingen onvoldoende zouden zijn gehonoreerd en hij heeft aldus geen miskennis van het vertrouwensbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert deze grief als volgt:

“Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor haar privéleven, haar familie- gezinsleven en haar woning en haar correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om, om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privé- en gezinsleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker welke instaat voor het onderhoud van zijn gezin incl. minderjarige dochter. (STUK 7)

2.

In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoeker niet op afdoende wijze onderzocht (zelfs helemaal niet).

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het eerder uitgevaardigd bevel tot verwijdering van het grondgebied. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake. Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoeker, minstens had zij dit moeten zijn (zie supra). Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker hier een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8, 1° EVRM.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.3.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die het privé- en gezinsleven (negatief) beïnvloeden, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 12 juni 2014, *Fernandez Martinez v. Spanje*, §147).

3.3.13. In de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld aangaande het recht op privé- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

3.3.14. In zijn tweede middel, dat hoofdzakelijk theoretisch van aard is, brengt verzoeker geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België.

Ter terechtzitting tracht de aanwezige raadvrouw zijn professionele activiteiten in België in te roepen als een vorm van privé-leven die beschermenswaardig zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat deze tewerkstelling zich in wezen in Polen situeert, bij een Poolse werkgever, en dat de inkomsten worden aangewend om zijn echtgenote en dochter in Wit-Rusland te onderhouden. Het gegeven dat verzoekers op werven in België werkt, creëert zeer beperkte bindingen, die bezwaarlijk kunnen worden gekwalificeerd als een beschermenswaardig ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.15. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht. Verzoeker formuleert deze grief als volgt:

“1. Verzoeker herhaalt de toepasselijke wetbepaling uit de Vreemdelingenwet:

“5 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 45, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, 83 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren, en dus zonder een termijn voor vrijwillig vertrek, vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Het Hof van Justitie beklemt toont in zijn rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het Terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C- 554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en er zelfs van kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

In casu heeft de gemachtigde van de Minister geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegestaan omwille van enerzijds een vermeend risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1°) welk risico onbestaande is.

Verzoeker maakt geen bedreiging voor de openbare orde uit omdat deze 'op heterdaad zijn betrappt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers, zonder de omstandigheden van de beweerde diefstal te vermelden én zonder te vermelden het dossier van verzoeker werd geseponeerd door het Openbaar Ministerie zodat verzoeker niet verder vervolgd zal worden, waardoor er verzoeker geen bedreiging voor de openbare orde is!

Bij de diefstal van de fles drank door en collega van verzoeker werd geen geweld gepleegd door verzoeker.

En verzoeker maakt geen deel uit van een criminele organisatie.

Verzoeker was niet op de hoogte dat zijn collega een fles drank zou stelen.

2. Het criterium om het 'risico op onderhouden' vast te stellen, is terug te vinden in artikel 1, 82 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt; 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel; b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is; c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat; d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen; e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Voormelde bepaling bevat aldus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Uit artikel 1, 82 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat bij het vaststellen van een risico op onderduiken op grond van de in deze bepaling weergegeven objectieve criteria, een individueel onderzoek dient plaats te vinden waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

De voorbereidende werken verduidelijken ook dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl. St. Kamer, 2016/2017, docnr. 54-2548/001, p. 18).

Een individueel onderzoek veronderstelt minstens de melding van de huidige en persoonlijke situatie van verzoeker! In casu is er dus geenszins sprake van een motivering die standhoudt in het licht van artikel 1, 82 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker herhaalt nogmaals dat er in casu geen sprake is van een risico op onderduiken, gelet op zijn duurzame relatie met zijn partner en zijn werksituatie.

Zoals hoger aangegeven heeft het Hof van Justitie in zijn rechtspraak beklemtoond dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O, C- 554/13, pt 44). Uitzonderingen op een algemene regel dienen restrictief te worden toegepast. In casu wordt verzoeker verweten dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.07.2024. Bij de motivering wordt vervolgens evenwel op geen enkel moment rekening gehouden met de persoonlijke levenssfeer van verzoeker. Met dit nochtans uiterst relevant element werd bij het beoordelen van een eventueel risico op onderduiken geen rekening gehouden.

In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common 'return handbook' to be used by member states' competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111).

Er is sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de bovenstaande redenen, is het middel gegrond. 4,

Verzoeker is niet afdoende gehoord door DVZ. Aldus meent verzoeker dat ook het hoorrecht werd geschonden.

Het staat niet ter discussie dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekster.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan

beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak

van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressant en van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt in casu derhalve van toepassing.

De Raad dient vast te stellen dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a, ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu dient de Raad vast te stellen dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

26

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden

uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. | 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. | 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. | 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen

hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De vraag dringt zich op of het vermeende gehoor wel is verlopen volgens de regels van de kunst.

Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) moeten worden gedekt. Dat de verzoekende partij in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen, blijkt niet.

Welnu, zoals reeds eerder gesteld blijkt uit recente rechtspraak van het Hof van Justitie dat uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voortvloeit om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (HvJ 11 december 2014, c-249/13, Boudjlida, nr. 51).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is bewezen.”

3.3.16. Er werd aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Deze beslissing, die als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling dient te worden aanzien (HvJ 1 augustus 2025, gevoegde zaken C-636/23/23 (Al Hoceima) en C-637/23 (Boghni)), vindt zijn grondslag in het door verzoeker geschonden geachte 74/14 van de vreemdelingenwet. De in casu toepasselijke passages uit deze wetsbepaling luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.3.17. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek het volgende gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Rivierenland op 25.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld/vereniging van misdadigers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Er wordt hierbij verwezen naar een criterium om een ‘risico op onderduiken’ vast te stellen zoals opgenomen in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)”

3.3.18. Verzoeker betoogt in zijn middel dat het risico op onderduiken onbestaande is en meent dat er geen deugdelijk onderzoek van zijn persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden, waarbij hij wijst op de duurzame relatie met zijn partner en zijn werksituatie.

3.3.19. De Raad merkt op dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente vaststellingen te weerleggen dat “(b)etrokkene (...) zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van

15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert” en dat hij betrokken was bij een (poging tot) winkeldiefstal. Verzoeker is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en minimaliseert de bedreiging voor de openbare orde die van hem zou uitgaan door erop te wijzen dat er door hem geen geweld werd gepleegd en dat het zijn collega was die de fles drank wilde stelen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde van de minister onjuist zijn of dat de hierboven genoemde wetsbepalingen met voeten zouden zijn getreden.

3.3.20. Vervolgens voert verzoeker een schending aan van het hoorrecht zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.3.21. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie op 25 januari 2026 wel degelijk werd gehoord. Er werden aan verzoeker onder andere vragen gesteld over de datum waarop hij in België toekwam, waarop hij weigerde te antwoorden, over de reden voor zijn verblijf in België (werken in de bouw) en over eventuele partner of familieleden in België.

3.3.22. Volgens verzoeker blijkt uit dit gehoor niet dat hij in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor zijn belangen. Hierbij dient erop te worden gewezen dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de naderhand genomen beslissing. Dit gebeurt slechts indien aangetoond wordt dat het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M.G. en KR., punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing om een inreisverbod op te leggen had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 40). Er worden geen specifieke elementen aangereikt die een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker verwijst naar het mailbericht van zijn raadsman van 28 januari 2026, stipt de Raad aan dat dit bericht dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de minister onmogelijk rekening kon houden met deze gegevens. Bovendien noopt deze informatie over de tewerkstelling van verzoeker niet tot een andere beoordeling van de verwijderingsmaatregel die jegens hem werd genomen.

3.3.23. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, noch van het hoorrecht.

Het derde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“In geval van een onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker niet als arbeider van T.(...) verder werkzaam kunnen zijn in de bouwsector in België, gelet op de verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoeker.

Indien de verwijderingsmaatregel effectief zal worden doorgevoerd, zal verzoeker in voorkomend geval disproportioneel nadeel ondervinden en kan deze geen gelden meer verwerven besteld voor zijn levensonderhoud, dat van zijn echtgenote en zijn gezin.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van een onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing staat aldus vast.

Ook aan de derde cumulatieve voorwaarde wordt bijgevolg ook voldaan.”

3.4.2. Verzoeker beweert dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zijn tewerkstelling in gevaar brengt en dat dit nadeel moeilijk te herstellen is.

3.4.3. De Raad merkt op dat verzoeker in wezen een pecuniair nadeel aanvoert, dat uit zijn aard niet moeilijk te herstellen is. Hij toont namelijk niet aan dat hij in zijn land van herkomst, of in Polen onmogelijk zou kunnen werken om zijn gezin te onderhouden.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk gemaakt.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN